

του παραμαγεύρου. Καθ' ἐκάστην πρώταν ἐπο-
 ρεύμεθα εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ τὰ ὀφόνια, τὰ ὀ-
 ποῖα ἐγὼ χωρὶς νὰ λαμβάνω τὸν κόπον ν' ἀπο-
 κρῖνω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν διαβαινόντων
 γενναίως ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἐνθυ-
 μούμαι ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐμαλώσαμεν ἕνεκα τού-
 του μὲ τὸν Ἀντώνιον. Ὡ φαρμακευτικὴ ἀξιο-
 πέπεια! Ἐζήσαμεν τοιουτοτρόπως ὡς πρίγγι-
 πές... ἐξόριστοι, καταβάλλοντες ἕκαστος τριά-
 κοντα φράγκα κατὰ μῆνα. Ἄφ' ὅτου ἤμην ἐν
 Παρισίοις οὐδέποτε εἶχον ζήσει ἀνευτέρου. Τότε
 ἠδυνήθη κατὰ πρῶτον ἐν ἐξοδῷ καὶ πρὸς εὐ-
 χάριστησιν διαφόρων φαντασιοπληξιών μου. Ἡ-
 γόασα ἐν περιφημῶν κλειδοκύμβαλον,¹ εἰκόνας
 μουσουργῶν διὰ τὸ δωματίον μου, τοὺς Ἐρω-
 τας τῶν Ἀγγέλων τοῦ Μούρ. Ἄφ' ἑτέρου ὁ
 Ἀντώνιος, ὅστις ἦτο ἐπιτήδειος ὅσον ὁ πίθηκος
 (ἀτυχῆς παρομοίωσις, διότι οἱ πίθηκοι εἶνε μό-
 νον εἰς τὸ καταστρέφειν ἐπιτήδειοι), κατεσκευά-
 ζεν ὅταν εἶχε καιρὸν πλῆθος μικρῶν εὐχαρίστων
 καὶ ὀφελίμων σκευῶν. Κατεσκευάσε ξύλινα πέ-
 διλα διὰ τὴν βροχὴν, ἐφόρυσεν εἰς Μονρούζ διὰ
 νὰ διακόψῃ ὀλίγον τὴν μονοτονίαν τῆς τραπέ-
 ζης μας. Τὸ προῖεργον εἶνε ὅτι ἂν καὶ καθ' ἐκά-
 στην ἐσπέραν ἔλειπον εἰς τὸ θέατρον ὁ Ἀντώ-
 νιος ἠγνῶει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς συνοικ-
 κησῆς μας ὅτι ἔσχον τὸ ἀτύχημα ν' ἀναβῶ
 ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐγὼ δὲν τῷ εἶπον τίποτε διότι
 ἠσγυνομένη νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἤμην ἀπλοῦς ἠθο-
 ποῖός ἐκ τοῦ χοροῦ. Τῷ ἔλεγον ὅτι ἐπορευόμην
 νὰ διδάξω μουσικὴν εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινα
 συνοικίαν τῶν Παρισίων ἀλαζονεῖα ἀνταξία τῆς
 ἰδικῆς του! Δὲν ἦτο ὅμως μόνον παιδαριώδης
 ἀλαζονεῖα, ἥτις μ' ἔκαμνε νὰ μὴ λέγω εἰς τὸν
 Ἀντώνιον ὅτι τραγωδῶ εἰς τὸ θέατρον. Μὲ ὄλην
 τὴν σκληρότητα τῶν γονέων καὶ τὴν ἐγκατά-
 λειψιν, εἰς ἣν μὲ εἶχον ἀφήσει, δὲν ἐπεθύμουν νὰ
 τοὺς πικράνω. Ὅπως ὁ Ἀντώνιος οὕτω καὶ ἐ-
 κείνοι μετὰ ἑπτὰ μόνον ἢ ὀκτὼ ἔτη τὸ ἔμαθον,
 ὅτε πλέον δὲν ἀνήκον εἰς τὸ θέατρον, ἀναγινώ-
 σοντες εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς περὶ ἐμοῦ βιο-
 γραφικὰς σημειώσεις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Écrire comme un Ange.

Ἡ γαλλικὴ φράσις γράφειν ὡς Ἀγγελος
 (écrire comme un Ange), προέκυψεν ἐκ τῆς
 ἑξῆς περιστάσεως Ἐπὶ τῆς βασιλείας Φραγκί-
 σκου τοῦ Α' (ἤτοι μετὰ τοῦ 1515 καὶ τοῦ
 1547), ἦλθε καὶ ἀπεκατέστη εἰς τὴν Γαλλίαν
 Ἕλληνας πρὸςφυζ καλούμενος Ἀγγελος Βερ-
 γίκιος. Ἦτο δὲ ὁ Ἕλληνας οὗτος θαυμασιὸς καλλι-
 γραφός ἢ γραφὴ αὐτοῦ ἐθαυμάσθη παρ' ὄλων
 1. Μοὶ ἐστοίχισεν ἑκατὸν δέκα φράγκα. Δὲν ἐκυμβάλισον,
 ἐπεθύμουν ὅμως νὰ ἔχω ἐν κύμβαλον διὰ νὰ διασκεδάξω
 ἑνῶστε. Ἄλλως τε μοὶ ἀρέσκει νὰ μὲ περιστοιχίζωσι μου-
 σικὰ ὄργανα καὶ ἂν ἡμῖν πλοῦστος θὰ εἶχον πάντοτε περι-
 μου, ἐργαζόμενος, ἐν μέγα κύμβαλον μὲ οὐρανὸν δύο ἢ τρεῖς
 ἄρπας Ἐραρδικὰς καὶ συλλογὴν βιβλίων τοῦ Στρατιάρχου.

τῶν Γάλλων λογίων, ἢ φήμη αὐτοῦ κατέστη
 εὐρωπαϊκὴ, καὶ ἐθεωρεῖτο εἰς τὸ εἶδος τούτου ὁ
 ἄριστος μετὰ τῶν συγχρόνων του. Ὁ περιφη-
 μος Ἀγγελλος καλλιγράφος Ἐρρίκος Στέφενος
 συγκαταριθμεῖτο μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἑλ-
 ληνος καλλιγράφου. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγγέλου
 κατήντησε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἰδέαν
 τῆς καλλιγραφικῆς τελειότητος, καὶ ἐνεύθεν
 προέκυψεν ἡ ἀνωτέρω γαλλικὴ φράσις, ἥτις λέ-
 γεται ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὑφ' ἣν καὶ τὸ ζω-
 γραφίζειν ὡς Παρρηλιος ἢ ὡς Μιχαήλ Ἀγγε-
 λος. Ὁ λόγιος Κερκυραῖος Νικάνδρος Νούκιος
 ἀναφέρει ἐν τῇ περιηγήσει του περὶ τούτου τοῦ
 Βεργίκιου, οὗ τινος ἦτο σύγχρονος, καὶ τὸν ὀ-
 ποῖον ἐγνώρισεν ἐν Παρισίοις. Κατὰ τὸν Νού-
 κιον, ὁ Βεργίκιος ἦτο Κρήσιος. Ὁ βασιλεὺς Φραγ-
 κίσκος Α' δίδωσεν αὐτὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν φυ-
 λαττομένων Ἑλληνικῶν βιβλίων ἐπὶ ἀδρῶν ἐνιαυ-
 σίῳ μισθῷ. Ὁ Βεργίκιος ἦτο οὐ μόνον καλλι-
 γράφος ἄριστος, ἀλλὰ καὶ φιλόλογος. Ἀντέγρα-
 ψέ τινα τῶν ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ τῆς
 κακῆς χρήσεως βλαφθέντων Ἑλληνικῶν χειρο-
 γράφων, προσαπέκτησε νέα καὶ ἐνέπνευσεν εἰς
 τὸν Φραγκίσκον Α' τὸν εὐγενῆ ζῆλον νὰ παρα-
 δώσῃ πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν τύπον ἢ εἰς τὴν
 χαλκογραφίαν. Εἰς τὸν Βεργίκιον ὀφείλεται ἡ
 πρώτη διὰ τοῦ τύπου διάδοσις τῶν Ἑλληνικῶν,
 τῶν Λατινικῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ἑβραϊκῶν βι-
 βλίων ἐν Γαλλίᾳ, καὶ αὐτὸς ἐσχεδιαγράφησεν
 ἐκεῖ ἐπιτυχέστατα τὰ πρῶτα τυπογραφικὰ Ἑλ-
 ληνικὰ γράμματα.

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ἐν ἀρχῇ τῆς μάχης εἰς Δερβενάκι (1822),
 διαγεῖται πού ὁ γραμματεὺς τοῦ Θ. Κολοκο-
 τρώνη Μ. Οἰκονόμου, ἦλθε παρ' ἡμῖν, ἐν τῇ
 σκοπιᾷ εὐρισκομένων, μείραξ τις ποιμῆν, λερο-
 φορμένος καὶ ζωηρός. Ἀοπλὸς δὲ ὢν ἴστατο
 μὲ τὴν μακρὰν μαγκούραν του καὶ μετὰ περιερ-
 γείας καὶ θαυμασμοῦ ἔβλεπε τὸν γινόμενον πα-
 ραπάνω πόλεμον.—Τί στέκεσαι καὶ βλέπεις καὶ
 δὲν πᾶς καὶ σὺ νὰ πολεμήσῃς βρῆ Ἕλληνα, εἶ-
 πεν αὐτῷ ζωηρῶς ὁ Κολοκοτρώνης.—Δὲν ἔχω
 ἄρματα, Καπετάνε.—Ἐχεις τὴν μαγκούραν σου;
 ἄρμα εἶν' κιαυτή νά! πῆγαινε νὰ σκοτώσῃς
 κάναν παληότουρκον μ' αὐτὴν, νὰ πάρῃς τ' ἄρ-
 ματὰ του ν' ἄρματοῦθῃς καὶ τὰ ρούχά του νὰ νυ-
 τυθῇς. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ νεαρὸς ποιμῆν ἀνε-
 μίχθη μετὰ τῶν πολεμούντων. Τὸ δὲ ἐσπέ-
 ρας, ὁ αὐτὸς, ἀλλὰ μετρημεισμένος καὶ ἔνο-
 πλος, ἐλθὼν ἔσται πρὸ τοῦ Κολοκοτρώνη ἐπιδει-
 κτικῶς.—Τίς εἶσαι βρῆ Ἕλληνα; τῷ λέγει ὁ
 Κολοκοτρώνης.—Δὲν μὲ γνωρίζεις, Καπετάνε;
 Ἐγὼ εἶμαι ποῦ μ' ἔστειλες τὸ μεσημέρι νὰ πο-
 λεμήσω μὲ τὴν μαγκούραν, καὶ μὲ τὴν εὐχή σου
 ἔκαμα ὅπως μοῦ εἶπες.

Ὁ γηραιὸς στρατάρχης τὸν ἐπήνεσε, διὰ τοῦ